

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Po prázdninové pauze se začínáme opět scházet, abychom se vzájemně povzbudili a utvrdili v cestě, kterou nám prošlapal sv. Otec Dominik a ostatní světci našeho řádu. Čerpejte tedy inspiraci z jejich životů i z dějin Řádu!

Jeden z prvních svátků, který budeme slavít, je svátek P. Marie Růžencové. Růženec nás učí vnímat život Krista očima Panny Marie a uskutečňovat ve svém životě. Ona stála Kristu nejbližší, ona je královnou jeho učedníků. Nechme se jí učit a vést. Sv. Ludvik Maria Grignon nám tuto cestu doporučuje. Odevzdáme-li Marii svou vůli a zcela se jí podřídíme, Ona nás bude vychovávat a učit, jak se to sama naučila v blízkosti svého Syna.

O. Prokop

Tyto Dopisy vycházejí opožděně o několik dní. I přesto je uvedeno datum, které je shodné – jako vždy – s datem schůzky.

Čtenářům – nedočkavcům, kterým jsme tímto zpožděním způsobili abstinenční trauma, se omlouváme.

Za redakční tým – Vincenc

Stálá formace

Dnes uzavíráme cyklus přednášek bratra Jakuba, který se nám díky měsíčnímu posunu přehoupl až do září. Níže otiskujeme přednášky z června i září.

Hlásání Božího slova

Pro šíření Božího slova je nutným předpokladem, abychom my sami uměli Božímu slovu naslouchat, dokázali jej vnímat a byli schopni tuto zkušenost dále předávat. Zásadním zdrojem bude pro nás kontemplace, kdy nasloucháme Bohu, sjednocujeme se s ním a toto nás následně naplňuje Boží láskou a touhou se o získané podělit – sdílet se – s ostatními.

To, co získáváme kontemplací, předáváme druhým. Je to přirozený způsob předávání toho, čeho jsme plni, je to přirozená touha toto sdílet dalším.

Při tomto sdílení se je naší snahou a zájmem ukázat ostatním pravdu, při tom mějme na paměti, že plnost pravdy má jen Bůh, a přivést je na pravou cestu, na cestu k Bohu.

Příkladem nám mohou být naši světci nejmilejší, **svatý Dominik** a **svatá Kateřina Sienská**.

Svatý Dominik na svých cestách s biskupem Diegem poznávají skutečnost situace a úpadek v tehdejší Francii. Setkávají se s bludaři, které se snaží přivést hlásáním Božího slova jako jediné pravdy na pravou cestu. Projevuje se tím Dominikova touha po spáse duší, kdy jako prostředek mu slouží právě Boží slovo.

Svatá Kateřina Sienská se věnuje ošetřování svých řádových spolusester, to však zdaleka nepostačuje k naplnění její bliženecké lásky. Sama vyhledává hříšníky, napomíná je, ukazuje jim cestu a k tomu všemu čerpá sílu, světlo a lásku u Ježíše.

Zajímavá a významná je u svaté Kateřiny Sienské spjatost činného života jako praktického projevu s kontemplativním životem jako zdrojem právě pro aktivní život. Dle jejích slov je tento vztah obdobný vztahu ústní a vnitřní modlitby.

Zpočátku žila svatá Kateřina výhradně kontemplativním způsobem, mluvila jen se svým zpovědníkem, veškerý čas trávila v modlitbě ve své světnici s křížem a lavicí, přičemž vycházela jen na mši svatou. Přísně se postila a často se bičovala. To vše jí pak bylo základem a zdrojem pro budoucí aktivní život.

Při šíření, hlásání Božího slova je nutno umět naslouchat, neboť postoj druhé strany nás může i obohatit. Chceme-li diskutovat, musíme připustit, že i druhá strana může mít v něčem pravdu. Je tedy nutné při diskusi zachovávat svobodu druhé strany. Jedině tak může být diskuse úspěšná a plodná třeba i pro obě strany. Platí obzvláště v diskusi „mít dvě uši“ (více slyšet) a „jedna ústa“ (méně mluvit).

Samozřejmě stále musíme být při tom přesvědčeni o naší pravdě, ale projevem nesmí být násilí a převaha, ale láska a přirozená snaha o spásu duší.

O upřímnosti a pravosti postoje svědčí u svaté Kateřiny Sienské její výroky směřované k Panně Marii:

„Matko naše, jsi-li opravdu přímiluvkyní a orodovnicí za hříšníky, zachraň tyto lidi a se mnou udělej, co Ty chceš!“

Sama chtěla být „poklopem na peklo, aby se do něho už žádná duše nedostala.“

Tedy hlavním zdrojem nám má být kontemplace. Můžeme ji popsat jako patření na Boží slávu, kdy patření je proces, při kterém se s předmětem patření sjednocujeme. Neexistuje pak rozdíl mezi tím, kdo hledí, a objektem pohledu.

Věčným stavem kontemplace bude pro nás nebe. Budeme působením Ducha svatého proměněni patřením na Boží obraz k zářivé podobě, jakou má on.

Různé a přece jednotné pohledy na studium

Albert Veliký svoji cestu k Bohu nalézal v přírodě, ke které choval velkou lásku. Přírodu pozoroval s otevřeným rozumem a nalézal v ní skutečnosti, které jej vedly ke Stvořiteli. Přírodními vědami se zabýval na univerzitě v Padově. Náročného studia se dokonce bál, nejvíce mu dělala starosti filozofie. Učinil ale vzácnou zkušenost. Sama Panna Maria se mu zjevuje a propůjčuje mu se slovy „Co máš, co bys nebyl dostal“ svoji moudrost. Odtud také pramení jeho značná láska k Panně Marii a pokora.

Prožívá noviciát v Kolíně a je následně vysvěcen na kněze. Je povolán do Paříže na univerzitu a sám začíná studovat Aristotelovu filozofii, které se dříve tolik bál. Aristotelův systém jakožto zakladatele logiky v podstatě přebírá a pokládá základy nové křesťanské filozofie. V Kolíně nad Rýnem zakládá řádovou univerzitu.

Studium považuje za projev úcty k pravdě, za projev lidské dokonalosti. Chce dosáhnout harmonického souladu veškeré vědy.

V roce 1254 je zvolen provinciálem německé provincie. Roku 1260 se stává biskupem v Regensburgu a dostává se tak do čela jedné z nejslabších diecézí

v Německu. I ve svém postavení věrně zachovává stanovy Řádu a žije chudě, což se setkává s nepochopením u šlechty i u prostého lidu. Přes všechny obtíže se mu zdařilo diecézi napravit. Svého nástupce hledá výhradně mezi světskými kněžími.

Hodně cestoval a na svých cestách světl oltáře, kostely, biřmuje a uděluje kněžská svěcení.

Velmi se v něm projevuje jeden ze znaků pravého dominikána, touha po spáse duší. Chová mimořádnou lásku a úctu ke kříži, k Nejsvětější Svátosti a k Panně Marii.

Je „Veliký“ ve vědě, v autoritě při řízení, v horlivosti pro duše, v úsilí o dokonalost. Je autorem spisů přírodovědeckých, o zvířatech, o rostlinách, o nerostech, o zemědělství. Píše díla lékařská, filozofická, astronomická, matematická. Zabývá se komentáři ke Starému a Novému zákonu, jeho zbožnost se projevuje ve spisech o Ježíši a Panně Marii. Je patronem přírodních věd a přírodovědců.

Na základech nové křesťanské filozofie staví dále **Tomáš Aquinský**. Zatímco o svatém Dominiku můžeme říci, že je Zakladatelem Řádu, o svatém Tomáši Aquinském že je jeho Učitelem.

Jako chlapec byl dán na výchovu do benediktinského opatství v Monte Cassinu. Svoji otázkou „Co je Bůh“ často přiváděl své učitele do rozpaků. Ostatně na tuto otázku hledal odpověď celý život.

Ve studiu pokračuje v Neapoli. Zde se prvně seznamuje s Řádem a v roce 1243 přijímá obláčku. To ovšem bylo zcela nepřijatelné rozhodnutí pro jeho zbožnou matku, její syn je žebravým mnichem! Rodní bratři jej dokonce unesli a uvěznilí na rodném hradě. Svoji sestru, která ho měla přemluvit, dokonce získal pro řeholní život. Tak nějak neobvykle probíhal tedy jeho noviciát.

V Kolíně nad Rýnem na universitě se setkává s Albertem Velikým. Po ukončení studia přednáší v Paříži, kde zaznamenává veliký úspěch. Je pověřen vypracovat jednotný řád pro studium řádových kleriků.

Umírá poměrně mlád, ani ne v padesáti, v roce 1274.

Byl to pravý řeholník, který miloval svůj Řád a považoval řeholní život za nejjistější a nejbezpečnější cestu k Bohu. Hájil prvenství lásky v teorii i v praxi. Prakticky realizoval spojení modlitby a studia, před každou činností rozjímal a vyprošoval si pochopení Božích tajemství.

Rozdával z toho, co u Pána načerpal. Když jednou psal o Nejsvětější Svátosti a o Vtělení, sám Pán Ježíš mu z kříže řekl: „Dobře jsi o mně psal, Tomáši.“ Na otázku, jakou odměnu od Pána žádá, se Spasiteli dostalo odpovědi „Tebe.“

V modlitbě prosil Pannu Marii tím více, čím více se obával vysokého úřadu. Nikdy totiž nechtěl být představeným.

Hlavním dílem je Theologická Summa, zůstala nedokončena. Jeho teologie se stala apoštolátem a kázáním.

Je považován za vzor dominikánského theocentrismu, jak dokládají jeho slova před posledním svatým přijímáním: „Jen pro Tebe jsem celý život učil, pracoval a kázal“.

Jakub

„Dobrá zpráva“, tak jsme oslovili lidi dobré vůle

Ve dnech od 22. do 29. srpna proběhly v Kolovči ve spolupráci se zdejší farností pod vedením P. Antonína Daňka letní misie. Doprovázel nás také Otec Pavel Mayer a Otec biskup František Radkovský, který misie zahájil mší svatou s požehnáním. Celý týden byl zpestřen bohatým programem, koncertem, přednáškami, promítáním filmu a besedami.

V pátek večer jsme se sešli na faře v Úboči, kde jsme měli základnu a zároveň i výbornou kuchařku Juditu, která nám předvedla, jak se dá dobře jíst i bez masa. Pravda, úmysl ale byl, abychom vložili nějakou újmu. Shodli jsme se, že si odepřeme maso a budeme jíst lehce. Otec Pavel každý den sloužil mší svatou. Rozdělili jsme si úkoly, ve skupinkách po dvou se jeden modlil a druhý mluvil. Popřípadě jsme si mohli role vyměnit nebo se doplnit. Po celou dobu působení jsme se nesetkali s žádným tvrdým odporem lidí. Nejedem z nás mohl svědčit, že misie není lidské dílo, ale dílo Boží. Tím chci také poděkovat všem, kteří jste přispívali modlitbou. Tyto dny byly skutečně požehnáním a obohacením i pro nás. Víím, že nebudou hned plné kostely, ale byli jsme využiti dostatečně. Otec Pavel sloužil i svátostí smíření a podávání Eucharistie po domech. My jsme zasévali, ale vzrůst je na Bohu. Místní farnost k nám byla velice srdečná, starali se i o naši tělesnou schránku a přispěli i historkou o místním mlýně, který už nefunguje. Je mi jasné, proč populace stárne.

Ke konci misí se k nám připojila při modlitbě nešpor myš. Jelikož si nemohla vybrat, do kterého chóru bude patřit, běhala sem tam. Otec Pavel rozhodl, že ji vyžene a to také udělal. V neděli 29.8. byla sloužena mše svatá

za poděkování a rozloučení s místní farností a knězem. Rozloučení bylo velice srdečné a v naději, že se zase setkáme.

Děkuji Bohu, že jsem já sama mohla být přítomna na těchto misiích a být nástrojem Božím.

Zdislava Švarcová

Hereze VII.

A opět uzavíráme další cyklus. Možná se k tématu herezí, který jsme rozhodně nevyčerpali, časem vrátíme. Obsah červnových přednášek, které dále uvádíme, nás částečně posunuje do nového cyklu – dějin našeho Řádu, který zahájíme v říjnu.

Kataři a Albigenští

Hnutí katarů bylo od základu nekřesťanské, manichejsko-dualistické. V 9. století byli Byzanci přesídleni na Balkán arménští paulikiáni a přinesli s sebou staré gnostické představy. Ty pak shrnul v soustavu v 1. polovině 10. století venkovský kněz Bogomil v Makedonii. Podle něho byl svět stvořen od ďábla, t.j. starozákonního zlého Boha, a ten jej ovládá; při tom byly zapuzeny do zlé hmoty i čisté zlé duše. Dobrý Bůh Nového zákona poslal jednoho ze svých andělů – Ježíše Krista, aby lidi poučil, jak se mohou osvobodit a jako *čistí* (*katharoi* → kataři → kacíři) dosáhnout své skutečné nebeské vlasti. K tomu je nutná askeze a naprostá zdrženlivost od světa. Každý styk se špatnou hmotou člověka znečišťuje, celé stvoření je samo o sobě hříšné. **Dokonalí** se musí naprosto zdržovat manželství, pohlavního styku a požívání masa, ale též jakékoli ruční práce, hmotného vlastnictví a bohatství.

Prostřednictvím kočovných obchodníků a vracejících se křižáků pronikly tyto ideje ve 12. století na západ a rychle se rozšířily po Německu (Kolín 1143), Anglii, Francii a Itálii. Byly spojovány s některými myšlenkami křesťanskými. Jejich stoupenci se organizovali po způsobu katolické církve, měli svou hierarchii a svá biskupství. Roku 1167 se konal v Toulouse velký katarský koncil. Proti bohaté katolické církvi obtíženě hříšným majetkem stavěli kataři svou chudou církev zamítající jakékoli vlastnictví. Tím se velice shodovali s mnoha radikálními horliteli pro reformu, kteří snili o evangelicky chudé církvi a dařilo se jim v očích prostého lidu představovat své nekřesťanské dualistické pohrdání světem jako ideální obraz křesťanské askeze. Vůbec se považovali za dokonalé křesťany, kteří vedou vzorný asketický život, kdežto katolickou církev označovali jako satanovu synagogu, kněze pranýřovali jako pokrytecké hříš-

níky a svátostí prohlašovali za dílo ďáblovo.

Se stejnou rozhodností bojovali proti státu, císaře nazývali náměstkem Satanovým a knížata jeho přísluhovači. Kataři byli velmi rozšířeni v jižní Francii, zvláště v okolí města Albi (odtud albigenští); brzy se sblížili s barony, kteří se právě chystali k boji proti francouzskému království. Napětí propuklo v krvavou albigenickou válku (1209-1229), která měla zpola náboženský a zpola politický ráz.

Z tohoto dvojího hlediska je třeba pohlížet také na potírání katarů a na inkvizici. Ježto kataři napadali politické a sociální základy křesťanské společnosti právě tak jako její základy náboženské, účastnily se boje proti nim společně stát i církve. Již roku 1197 prohlásil aragonský král Petr II. katary oficiálně za nepřátele státu a nařídil je upalovat. Francouzský král Ludvík VII. a anglický král Jindřich II. hleděli v roce 1179 přimět 3. lateránský koncil k tvrdým usnesením proti heretikům; měli být trestáni konfiskací majetku a zbavením osobní svobody a v případě nutnosti zkrocení silou zbraní. Papež Lucius III. uzavřel nato s císařem Fridrichem Barbarossou roku 1183 dohodu, podle které ihned po církevní exkomunikaci heretiků měla být nad nimi vyslovena kletba (*acht*); úřady měly pátrat po kacířích a předávat je světskému soudu k potrestání. Je zbytečné tázat se, jak dalece se přitom uplatňovaly náboženské nebo politické momenty; svět, který se sám považoval za nábožensko-politickou jednotku, mohl jednat jedině společně jakmile pozoroval jeho jednotné křesťanské základy.

Když pokusy o obrácení albigenických selhaly a roku 1208 byl zavražděn papežský legát, vyzval Inocenc III. roku 1209 ke křížové výpravě proti nim. 20 let trvalo nekřesťanské vraždění, které si na obou stranách vyžádalo nesmírné množství prolité krve. Celá města byla vylidněna a celé kraje zpustošeny. Byla při tom zničena provensálská kultura. Navenek se mohlo považovat bludařství za vykořeněné, ale inkvizice měla ještě několik desetiletí plno práce, než opravdu ovládla situaci. Prospěch z toho měla francouzská monarchie. Vyšla z boje vítězně, neboť pod záštitou náboženství se rozhodovalo většinou o politicko-dynastických zájmech. Za Inocence III. se inkviziční řízení změnilo v církevní procesní právo; podle něho musela vrchnost v některých případech z moci svého úřadu zakročovat proti hříšníkům a provinilcům; nesměla tedy čekat, až bude někdo obžalován (obžalovací proces), ale musela jej z vlastního podnětu – *ex officio* vypátrat a přivést k soudu. Tento postup proti kacířům vedl roku 1231 ke zřízení vlastních papežských inkvizitorů, kteří měli sledovat podezřelé z kacířství. Již roku 1224 vydali Řehoř IX. a císař Fridrich II. společně zákon proti kacířům pro Lombardii, podle něhož světská vrchnost

měla uvěznit kacíře, kterého biskup usvědčil, a zůstal-li tvrdošíjný, popravit jej. Vydání světskému rameni tedy nutně mělo za následek potrestání. Jestliže se při vydání vyslovovala prosba, aby světská moc ušetřila život odsouzeného, byl to jenom krutý formalismus a pouhá fikce, zdráhala-li se světská moc vykonat rozsudek, propadla sama obžalobě pro podezření z kacířství. Inocenc IV. roku 1253 zplnomocnil inkvizitory, aby podle potřeby vynucovali příznání na mučidlech.

Tak začala jedna z nejsmutnějších kapitol církevních dějin. Nelidským praktikám brutálních mučitelů nebyly položeny žádné meze. Bylo prolito mnoho nevinné krve a lidstvo postihla záplava krutosti a utrpení. Vrcholu bylo dosaženo, když se toho hrozného zařízení později použilo ve službě výslovné zaslepenosti, nesmyslné víry v čarodějnictví. Zaslepení fanatikové přinesli lidem nesmírné strasti ve jménu Ježíše, milosrdného Pána horského kázání a radostného poselství o vykoupení. Můžeme to jen konstatovat s hlubokým studem a zděšením, pochopit to nedovedeme.

Existuje jedna objektivní pravda. Poslouží se jí nejlépe tvrdostí nebo ohleduplnou láskou? Středověký věřící byl přesvědčen o potřebě tvrdosti. I reformátoři Luther a především Kalvín smýšleli právě tak. Hranice hořely stejně ve Wittenbergu a Ženevě jako v Kolíně nad Rýnem a v Paříži. Odstranilo je teprve osvícenství v 18. století.

František z Assisi a Dominik však své době ukázali, že existuje i jiný způsob, jak překonávat nebezpečí ve víře a jak hlásat Evangelium.

Monika (podle A. Franzenových Malých církevních dějin)

Valdenští

Ve 12. století vzkvétala města a rostla vrstva chudiny bez podílu na hospodářském vzestupu. Občas docházelo k povstáním.

Petr Valdo (Valdes) byl bohabojný obchodník s textilem v Lyonu. Slyšel kněze a biskupy hlásat Evangelium, ale zdálo se mu, že podle něho nežijí. Dal si přeložit části Bible do provensálštiny a v roce 1386 se obrátil k Bohu. Krátce na to rozdal svůj majetek a začal žít v dobrovolné chudobě. Jeho přívržencům se začalo říkat *chudí z Lyonu*. Složili trojí mnišskou přísahu, slibovali cudnost, chudobu a poslušnost vůči Bohu, nikoli vůči církevní vrchnosti. Pro Valda nebyla prožívaná chudoba samoúčelná: měla dodat zvěstování Evangelia věrohodnosti. Jeho stoupenci kázali vždy po dvou po ulicích a náměstích chudobu a vyzývali k pokání a obrácení k Bohu. Na koncilu v Lateránu byla u valdenských prokázána teologická nevzdělanost

a přestože Valdo souhlasil s předloženým vyznáním víry, dostali povolení kázat pouze o morálce a to pod dohledem kléru. Čtvrtý lateránský koncil je roku 1215 exkomunikoval, protože kázali bez úředního povolení a plné moci. Pokračovali jako podzemní církev, koncem 14. století mizí z dějin Francie a pokračovali v severní Itálii, kam valdenští utíkali a spojovali se s podobnými skupinami *lombardských chudých*. Organizovali se jako laická církev, její členové konali vlastní bohoslužby (s udělováním svátostí) a měli i své duchovní, mezi nimi i ženy. Expandovali do alpských zemí, pěstovali přátelské vztahy s husity a českými bratry.

Roku 1532 se zde připojili k reformaci ženevského ražení. Itálie jim povolila svobodné vyznávání víry roku 1848. V Římě má tato menšinová církev samostatnou valdenskou fakultu.

Josefa + Judita

Protestanti

Jako přílohu do těchto Dopisů vkládám stručný přehled hesel – spíše názvů – týkajících se protestantismu. Pro velkou rozrůzněnost jsou v tomto přehledu uvedeny pouze termíny, s kterými se dnes můžeme setkat a to s důrazem na Českou republiku. Tento přehled si neklade nárok na úplnost!

Pokud by kdokoli ze čtenářů odhalil chybu nebo věděl něco bližšího o některé z uvedených skupin, budu rád sdělí-li mi to, případně budu ještě raději, přednese-li pro naše MS přednášku (stačí přednáštitička) na ono téma.

Vincenc

Životy bratří

(výběr ze stejnojmenné knihy bl. Geralda Fracheta OP, kterou vydalo nakl. Krystal OP v Praze I.P. 2004)

11. Prorocství sv. Hildegardy

Sv. Hildegarda, jejíž prorocství a výroky papež Evžen schválil a slavně zařadil mezi svatá čtení, v přítomnosti sv. Bernarda, několika kardinálů a mnoha přítomných prelátů prorokovala o řádu Kazatelů: „Po době ženské, která začala roku 1100, nastoupí roku 1215 doba mužská, v níž povstanou muži mocní jako proroci. Ze Starého a Nového zákona a ze všech spisů skrze svatého Ducha vnuknutých si učiní poklad a jím si ozdobí intelekt, jako se zdobí náhrdelník drahými kameny. Skrze ně a skrze jiné moudré se přemnoží světší lidé stanou dobrými a budou žít svatě. Ti pak vytrvají až do času bloudění, v němž bude mnoho mučedníků.“

73. Mocné účinky Salve Regina

Jistý bratr v Anglii upadl do těžké nemoci a přece nikdy nechyběl při kompletáři. Jak mu síly dovolovaly, zpíval s ostatními *Salve Regina*. Při slovech *Mater misericordiae* (Matko milosrdenství) ve velkém pohnutí prosil

Paní, aby zakusil Jejího milosrdenství ve své nemoci. Ihned v duchu uchvácen Ji viděl, kterak mu ukazovala svého Syna zkrvaveného na kříži a pravila: „Viz, kolik pro tebe vytrpěl, aby ses ve svém utrpení nestal malomyslným.“ Když bratr přicházel opět k sobě, pocítil, že je zdrav. vzdal hojnou chválu Bohu a Matce milosrdenství, a toto tajně napsal magistrovi řádu.

Jiný bratr, životem, věděním a pověstí přeslavný, lektor na universitě v Canterbury, vyprávěl, že jistý svatý muž často viděl sestupovat světelný kruh z nebe nad hlavy bratří, když zpívali zbožně antifonu *Salve Regina* po kompletáři.

Nové knihy

Výjimečně si dovolím upozornit na několik nových titulů. Po dlouhém očekávání vydal Krystal OP Frchetovu sbírku „**Životy bratří**“, ze které budeme od tohoto čísla počínaje uvádět malou ukázkou.

Dále Krystal OP ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím vydal knihu bývalého magistra Řádu Timothy Radcliffa „**Medvěd a mniška**“. Ti, kdo se setkali s fr. Timothy osobně nebo prostřednictvím knihy „**Nazývám vás přáteli**“ (Krystal OP ve spolupráci s Karmelitánským nakl. 2002) si jistě nový titul z jeho pera nenechají ujít.

Dále v Karmelitánském nakladatelství vyšla kniha Augustina z Hippo: „**Řehole pro komunitu**“, s rozsáhlým a zasvěceným komentářem Řehole od Tarsicia Jana van Bavela OSA, která bude jistě vhodným doplňkem i pro naše pravidelné čtení Řehole.

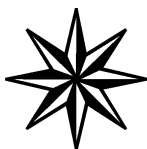

Prosby o modlitby

- ... za naše zemřelé členy známé i neznámé
- ... za zdraví všech našich nemocných členů či jejich rodin
- ... za zdraví a zdárnou rekonvalescenci sestry Anunciáty
- ... za zdraví dcery sestry Adelaidy
- ... za zdraví synovce Jana sestry Kateřiny Jandové
- ... za zdraví sestry Kateřiny Hylákové
- ... za našeho čerstvého novice Mannese
- ... za všechny členy a novice, kteří budou 7.10. skládat slib
- ... a díky za zdar zájezdu sboru br. Jeronýma
- ... a díky za misie v Kolovči
- ... za zdárnou cestu našich vyslanců na formační setkání
1.-3.10. ve Vranově (Judita, Zdislava Š., Vincenc)
- ... za magistra Řádu a naše představené
- ... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny

- ... za zdar příprav setkání dominikánské rodiny v Hradci Králové (27.11.2004)
- ... za naše bratry a sestry působící ve školství
- ... za duši zemřelého Jiří Maria Veselého OP, kterého si Pán povolal k sobě 31. srpna 2004

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Zdislava Prošková	1.10.1925
Otilie Pánková	7.10.1921
Zdislava Švarcová	18.9.1957
†Antonína Anna Hasmanová	21.9.1908

Časné sliby

Jordán Basl	6.10.1995
Jakub Brůha	6.10.1995
Vincenc Horáček	7.10.1998
Adelaida Holubová	7.10.2001
Tomáš Mička	7.10.2001
Judita Šmolíková	7.10.2001

Úmrtí

† Patrik Ant. Vlasák	4.10.1995
----------------------	-----------

Svátek

Terezie (od Dítěte Ježíše) Šašková	1.10.
------------------------------------	-------

Věčné sliby

P. Vojtěch Soudský	10.9.1982	Klára Vídeňská	7.10.1998
Kateřina Hyláková	19.9.1997	Josefa Ziková	7.10.1998
Jordán Basl	7.10.1998	Kateřina Jandová	7.10.1999
Jakub Brůha	7.10.1998	Diana Váňová	7.10.1999
Monika Lhotáková	7.10.1998	Vincenc Horáček	7.10.2001

☺ **ZPRÁVY** ☹

Slavnost sv. Dominika dopadla snad úspěšně, náš kandidát Martin Svejkovský byl oblečen a přijal jméno Mannes (svátek 18. srpna). Blahopřejeme novicovi a děkujeme Bohu (viz prosby o modlitby)!

Ve dnech **od 28. července do 17. srpna 2004** se v polském Krakově konala **generální kapitula definatorů** našeho Řádu. Průběh a texty je možné najít v polštině, angličtině, francouzštině a španělštině na **www.krakow2004.org**

Případní překladatelé z těchto jazyků se mohou hlásit u bratra Vincence.

Pro zájemce bude na říjnové schůzce k dispozici **dotisk „Pobožnosti k sv. Dominiku – tzv. patnáctiúterkové“**. Pouze do rozebrání zásob!

V minulém čísle avizované **rekolekce** se v září neuskuteční. Došlo ke kolizi více akcí, zejména s diecézní poutí k bl. Hroznatovi. Proto jsme se rozhodli posunout termín asi až do listopadu. I místo je nejisté a záleží na počasí, zda zvolíme Úboč nebo Dobřany. Vše se včas dozvíte – v říjnových *Dopisech* zveřejníme alespoň termín.

Vyhlašujeme **soutěž** o novou grafickou úpravu první stránky (hlavičky) *Dopisů*. Soutěžní návrhy pro formát A5 provedené černobíle (v dostatečném kontrastu) odevzdávejte v papírové podobě do prosincové schůzky, v elektronické podobě (na disketě, CD nebo e-mailem) do Vánoc fr. Vincencovi. Autorem může být i nečlen našeho MS (např. ratolesti členů apod.); odměna pro výherce: vítězný návrh bude zdobit náš plátek nejméně dva roky!

Na stránkách provincie **www.op.cz** vyšel krom jiného **STATUT ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ PROVINCE**, který bude pro zájemce k dispozici na říjnové schůzce (v omezeném počtu výtisků).

8. prosince bude v Olomouci slavnostně zahájen **jubilejní rok 100. výročí obnovení České dominikánské provincie**, který vyvrcholí ve výroční den 14. září 2005 na svátek Povýšení svatého Kříže. Další informace o jubileu na říjnové schůzce.

Od říjnové schůzky počínaje budeme **v rámci stále formace** postupně probírat **koncilní dokumenty**. Z toho vyplynulo zadání následujícího **domácího úkolu**: do schůzky přečíst věroučnou konstituci o Božím zjevení „*Dei verbum*“ (vzhledem k útlosti konstituce se omluvenky nepřijímají).

Příští schůzka MS bude **výjimečně** ve **čtvrtek 7. října** od 16 hod. **Oslavíme Pannu Marii Růžencovou**, během mše sv. složí celkem čtyři (snad) naši členové slib života podle Stanov Laických sdružení svatého Otce Dominika (viz prosby o modlitby). Všichni jste srdečně zváni!

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; e-mail: j.horacek@centrum.cz. Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Vincenc J. Horáček. Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.